

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

ΘΟΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

SIVE

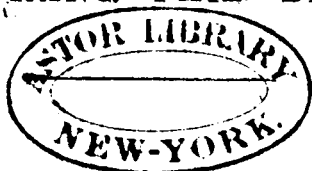
G N O M I C I

POETAE GRAECI

AD OPTIMORUM EXEMPLARIUM

FIDEM EMENDAVIT

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK.

EDITIO NOVA CORRECTA NOTISQUE

ET INDICIBUS AUCTA.

L I P S I A E,

SUNTIBUS GERH. FLEISCHERI JUN.

1817.

90000.

1910

1910

LECTORI

S. D.

RICH. FRANC. PHIL. BRUNCK

REGIAE INSCRIPTIONUM

ET HUMANIORUM LITERARUM ACADEMIAE

SOCIUS.

Quum a me Sophoclem iamdudum expectes, miraberis, Lector amice, nec forte moderate feres, libellum tibi obtrudi, qui nihil habet cum illo commune. Sic iam questi sunt ex amicis etiam meis nonnulli, quum necopinantibus illis, longeque alias res meditari me putantibus, profuerunt cura mea aliquantulum expoliti Argonauticorum Poëta, et facëtissimus veteris comœdiae scriptor. Bono animo es: explebitur cum Deo expectatio desiderii tui. Praelum tandem subiit Princeps Tragicorum: excusa iam sunt Scholia omnia, quorum de edendi ratione non ita pridem

sententiae suae participes fecit literatos omnes in Eruditorum Diario Vir morum probitate, integritate vitae, doctrinae elegantia apud bonos omnes maxime commendatus, et supra impurissimorum scurrarum calumnias et convicia immensum quantum evecus. Perductae sunt item ad finem quatuor Tragoediae; quinta operas exercet. Inceptum opus, quantum per me licebit, non intermittetur; nec tamen ita properabitur, ut festinationis olim poenitendum mihi sit, neu, si quid mihi interea diversum arriserit, animo ut non geram morem. Datam fidem praestitutum me spero; sed videto: in diem certam non promisi; nec a Sophoclis studiosis pignora pelliciendo, argento quemquam circumduxi, quod faciunt hodie nebulones quidam perditissimi, ita ut integrum mihi semper futurum sit; uti legitima exceptione.

Iam vero, quatenam fuerit in edendo hoc libello ratio consilii mei, paucis docendus es. Poetarum; quos Gnomicos vocant, editionem accuratam et venustam nullam videram. Veteris sapientiae, Graecaeque elegantiae studiosis gratum me facturum quid putavi, si eis enchiridion

hoc nitidius politiusque ornatum traderem. Theognidem, qui agmen hîc ducit, primus in lucem edidit Aldus Manutius, cuius liber instar est veteris apographi, quo ipse usus est. Cœdiciis illius vitium, ut in principem editionem, sic ex ea in ceteras omnes permanavit, quod quale sit, cuivis hanc novam cum aliis conferenti statim in oculos incurret. Nempe Theognidis poësis quae superest, non est continuum opus, sed ex fragmentis constat e variis illius hominis elegiis aut poëmatibus excerptis.*) Illam ad quatuor codices Bibliothecae Regiae contuli, quorum in tribus sententiae fere ad eundem modum distinctae sunt, quo in hoc libello. Singulae vel in capite habent literam maiusculam miniatam, vel litera illa carent, vacuo relicto spatio, ubi peritioris calligraphi manu

(*) Valckenarius ad Euripid. Phoeniss. p. 154. b. Theognidis reliquias dicit male cōsarcinatas. Idem ad Xenophont. Memorab. p. 239. sq. Ern. „Videntur, quae nobis supersunt, Theognidea ex variis Elegiis conflata.“ Quid quod pro Anthologia e variorum poëmatibus decerpta habuit Heynius ad Homer. II. T. VII. p. 720. „Quae habemus [Theognidea], inquit, sarrago sunt ex pluribus ac diversis poëtis; quae tamen ad Cyrnum scripta sunt, pro antiquioribus haberi possunt.“]

pingenda erat. Praeterea qui primus far-
raginem illam coagmentavit, Theognideis
versus plurimos immiscuit aliorum aucto-
rum, Tyrtaei, Mimnermi, et maxime So-
lonis. Poterant quidem illi inter Theo-
gnideos relinqui, si Theognis seorsim et
sine ullo comitatu excuderetur; sed quum
adiunctos habeat illos ipsos scriptores,
quorum possessionem invaserat, interdicto
adversus eum agi, tum aequitatis, tum
concinnitatis ratio postulabat; qua de re
in notis dixi.

Insunt huic editioni omnia, quae con-
tinet pars altera editionis Poëtarum mi-
norum Graecorum Radulphi Wintertoni,
Cantabrigiae excusae anno MDCLXXVII.
praeter Orphei, vel nescio cuius id no-
men mentiti, fragmenta tria, quae in Or-
phicorum editione Gesneriana legi satius
visum est, ideoque removenda duxi. Sed
horum in locum Cleanthis pulcherrimum
Hymnum suffeci; insuperque Hesiodi Poë-
ma *ἠθικόν*, si quod aliud, huic collectioni
addidi. Pseudo-Phocylidis carmen ex iis-
dem Regiis codicibus emendavi, qui Theo-
gnidem continent, quorum unus Hesiodum

etiam habet. Alia quaecunque omnia Stobaei Florilegium servavit, ad scriptum codicem Bibliothecae Regiae collata, longe emendatius quam antea in hoc libello exhibentur. Solonis inter veteres Sapientes praestantissimi non pauca solum fragmenta, sed quaecunque ad nostram aetatem pervenerunt et conquiri potuerunt,*) secundis curis limatiora in hanc collectionem intuli. In Comicorum vero sententiis fragmenta aliquot, quorum partem tantum Winter-toni editio exhibet, integra dedi, ex auctoribus qui ea servarunt.

Latinam versionem plerisque horum carminum adiungi solitam, ut tironibus damnosam, doctoribus inutilem, consulto omisi. Ne tamen hic libellus omni utilitatis aut voluptatis fructu careret, quem capere possent qui literis graecis haud fuerunt imbuti, sententias et fragmenta, ab Hugone Grotio, aliisque summis viris eleganti carmine latino reddita singulis graecis subieci. Notas addidi breves, criticas fere et graecae lectionis constitutionem spectan-

[*) De Solonis reliquiis nonnulla habet Valckenarius ad Herodot. p. 454.]

tes. *) Anthologiam sententiarum parallelarum e graecis latinisque Poëtis facere perfacile fuisset; sed inutili mole librum onerare nolui. Stobaeum adeant et florilegia latinorum Poëtarum, qui, quot diversis modis res eadem possit enuntiari, perpendere amant. Pauca sunt haec, quibus te volebam, Lector amice; nec te diutius demorabor. Fruere hac nostra opella, quae si tibi tuisque ita, ut fore confido, erit accepta et utilis, otium mihi tranquillum et diuturnum precare, quod nulli aliî rei libentius impendam, quam ut bonarum literarum studiis commodem.

Dabam Argentorati 13. Martii 1784.

[*) Hae notae in Argentoratensi editione, ut in omnibus Brunckianis, textum poëtarum sequentes posteriorem libri partem conficiunt: cuius ordinis rationem reddit ipse Brunckius in praefatione ad Comicum paulo post insertam. Nos commodioris usus gratia singulis versibus, quo quaeque pertinebat, substravimus: ad quos lectores meminisse oportet, sicubi in textu editum viderint, quod in notis, scriptis, ut videtur, post textum iam typis expressum, certe aliquanto post excusis Argentorati, retractatur.]

G N O M I C I

P O E T A E G R A E C I .

LIBRARIUS
PUBLI
PUBLI

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

ΤΥΡΤΑΙΟΥ

I.

Τεθνάμεναι γὰρ καλὸν ἐπὶ προμάχοισι πετόντα
 ἄνδρ' ἀγαθόν, περὶ ἧ πατρίδι μαρνάμενον·
 τὴν δ' αὐτοῦ προλιπόντα πόλιν καὶ πίονας ἀγροῦς
 πτωχεύειν, πάντων ἔστ' ἀνηρότατον,
 5 πλαζόμενον σὺν μητρὶ φίλῃ, καὶ πατρὶ γέροντι,
 παισὶ τε σὺν μικροῖς, κουριδίῃ τ' ἀλόχῳ.
 ἔχθιστος γὰρ τοῖσι μετέσσειται, οὓς κεν ἴκηται,
 χρησμῳδούνη τ' εἰκὼν καὶ στυγερῇ πενήνῃ·
 αἰσχύνει τε γένος, κατὰ δ' ἀγλαὸν εἶδος ἐλέγχει,
 10 πᾶσα δ' ἀτιμία καὶ κακότης ἔπεται.

TYRTAEI Elegiam I. debemus Lycurgo in oratione
 contra Leocratem, ubi clauditur disticho quod in Elegia
 II. est undecimum commodiore sede, quodque bis hic
 legi inutile visum est. BRUNCK.

7. ἔχθιστος γὰρ τοῖσι. Jo. Taylori emendatio est. Al-
 dus habet ἔχθρὸς γὰρ τοῖσι, claudicante versu. Veram
 hunc lectionem tenere mihi videor. Scribere debuit li-
 brarius, ut mox v. 21.

ἔχθρὸς γὰρ δὴ τοῖσι μετέσσειται, οὓς κεν ἴκηται.

BRUNCK.

Suspiciatus eram:

ἔχθρὸς γὰρ τοῖσι μετέσσειται, οὓς κεν ἴκηται.

Sed omnem de h. v. litem composuit doctissimi Heinri-
 chii nota in Franckii Callino p. 183.: „Duo contuli
 codices MSS. Orationis Lycurgi, Germanicum unum et
 alterum Italicum, κειμήλια perrara, ac testor, in utro-
 que clare scriptum esse: ἔχθρὸς μὲν γὰρ τοῖσι κ. τ. λ.“

- εἶδ' οὕτως ἀνδρός τοι ἀλωμένου οὐδεμί ὥρη
 γίγνεται, οὐτ' αἰδῶς εἰσπίσω τελέθει.
 θυμῷ γῆς περὶ τῆσδε μαχώμεθα, καὶ περὶ παίδων
 θνήσκωμεν, ψυχῶν μηκέτι φειδόμενοι,
 15 ὦ νέοι, ἀλλὰ μάχεσθε παρ' ἀλλήλοισθ' μένοντες,
 μηδὲ φυγῆς αἰσχρᾶς ἄρχετε, μηδὲ φόβου.
 ἀλλὰ μέγαν ποιεῖτε καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ θυμὸν,
 μηδὲ φιλοψυχεῖτ' ἀνδράσι μαρνάμενοι.
 τοὺς δὲ παλαιότερους, ὧν οὐκ ἔτι γούνατ' ἐλαφρὰ,
 20 μὴ καταλείποντες φεύγετε τοὺς γεραίους.
 αἰσχρὸν γάρ δὴ τοῦτο, μετὰ προμάχοισι πεσόντα
 κείσθαι πρόσθε νεῶν ἀνδρα παλαιότερον,
 ἤδη λευκὸν ἔχοντα κάρη, πολιὸν τε γένειον,
 θυμὸν ἀποπνεῖοντ' ἄλκιμον ἐν κονίῃ,
 25 αἱματόεντ' αἰδοῖα φίλαις ἐν χερσὶν ἔχοντα,
 (αἰσχρὰ τὰ γ' ὀφθαλμοῖς καὶ νεμεσητὸν ἰδεῖν)
 καὶ χροῖα γυμνωθέντα. νέοισι δὲ πάντ' ἐπίοικεν·
 ὄφρ' ἄρα τῆς ἡβῆς ἀγλαὸν ἄνθος ἔχη,
 ἀνδράσι μὲν θηητός ἰδεῖν, ἐρατός τε γυναιξί,
 30 ζωὸς ἔων, καλὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσῶν.

II.

Ἄλλ' Ἡρακλῆος γὰρ ἀνικῆτου γένους ἰστέ·
 θαρσεῖτ', οὕτω Ζεὺς ἀνχένα λοξὸν ἔχει.
 μηδ' ἀνδρῶν πληθὺν δειμαίνετε, μηδὲ φοβεῖσθε,
 ἰθύς δ' ἐς προμάχους ἀσπίδ' ἀνὴρ ἔχέτω,

28. ἄρα τῆς. ἐρατῆς Valckenarius Diatr. Eurip. p. 293. Eodem modo in Mimnermi fragmento ap. Strabon. T. V. p. 507. ἄρα τὴν in ἐρατῆν mutavit Wyttenbachius Bibl. Crit. I. 2. p. 32. — τῆς ἡβῆς ἄνθος ut infra Mimnerm. I. 4. ἄνθεα τῆς ἡβῆς.

Elegiam II. servavit Stobaeus Tit. 50. ΒΑΥΚΚ.

- 5 ἐχθρὰν μὲν ψυχὴν θέμενος, θανάτου δὲ μελαινας
 κῆρας, ἴσ' ἀνγαῖσιν ἡέλιου, φίλας.
 ἴστε γὰρ ὡς Ἀρεως πολυδάκρουν ἐργ' ἀρίδηλα,
 εὐ δ' ὄργην ἐδάητ' ἀργαλέου πολέμου·
 καὶ πρὸς φευγόντων τε διωκόντων τ' ἐγένεσθε,
 10 ὦ νέοι, ἀμφοτέρων δ' εἰς κόρον ἤλασατε.
 οἳ μὲν γὰρ τολμῶσι, παρ' ἀλλήλοισι μένοντες,
 εἰς τ' αὐτοσχεδίην καὶ προμάχους λέναι,
 παυρότεροι θνήσκουσι, σώουσι δὲ λαὸν ὀπίσσω·
 τρεσσάντων δ' ἀνδρῶν πᾶσ' ἀπόλωλ' ἀρετῆ.
 15 οὐδεὶς ἂν ποτε ταῦτα λέγων ἀνύσειεν ἕκαστα,
 ὅσσ' ἐὰν αἰσχροὶ πάθῃ, γίγνεται ἀνδρὶ κακῷ.
 ἀργαλέον γὰρ ὀπισθε μετάφρενον ἔστι δαΐζειν
 ἀνδρὸς φεύγοντος δητῶ ἐν πολέμῳ.
 αἰσχρὸν δ' ἔστι κέκυς κατακείμενος ἐν κινήσει
 20 νῶτον ὀπισθ' αἰχμῇ δουρὸς ἐληλαμένος.
 ἀλλὰ τις εὖ διαβὰς μενέτω, ποσὶν ἀμφοτέροισι
 στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδοῦσι δακῶν,
 μηρούς τε, κνήμας τε κάτω, καὶ στέρνα, καὶ ὦμους
 ἀσπίδος εὐρείης γαστρὶ καλυψάμενος·

6. In scripto Stobaeo legitur: κῆρας ἐπ' ἀνγαῖσιν ἡέλιου φίλας. Menda manifesta. Grotius dedit κῆρας ὁμῶς ἀνγαῖς —. Minori mutatione veram lectionem certissime restituit Vir doctus in Miscell. Observ. T. I. p. 128. ἴσα, ἴσως, ἐπίσης, instar, ceu, aequae. BRUNCK.

9. πρὸς φευγόντων. Sic Stobaei cod. eleganter. Grotius dedit μετὰ φευγόντων. Significat εἶναι πρὸς τινός, esse a partibus alicuius. BRUNCK.

16. ἐὰν αἰσχροί. Hanc scripturam requirit metri integritas. Perperam in libris ἂν αἰσχροί. In fine versus duplicem lectionem praestat codex, κακῶ et κακῷ. Priorem praefero. BRUNCK. Brunckius ἂν pro ἐὰν dictum corripi credidit. Idem aliis visum: sed sunt qui praefracte negent; quo iure, ipsi viderint. Monui de hac re in Ind. ad Odys. p. 147. Nunc addo ex Antholog. Palat. T. II. p. 343. n. 74. v. 9. ὄξος ἂν αἰτήσω.

- 25 δεξιτερῆ δ' ἐν χειρὶ τινασοῖτω ὄβριμον ἔγγος,
 κινεῖτω δὲ λόφον δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς.
 ἔρδων δ' ὄβριμα ἔργα, διδασκίσθω πολεμίζειν,
 μηδ' ἐκτὸς βελέων ἐστάτω ἀσπίδ' ἔχων.
 ἀλλὰ τις ἔγγυς ἰὼν, αὐτοσχεδὸν ἔγχει μακροῦ
 30 ἢ ἕϊφει οὐτάζων, δῆριον ἄνδρ' ἐλέτω
 καὶ πόδα παρ ποδὶ θείς, καὶ ἐπ' ἀσπίδος ἀσπίδ'
 ἐρείσας,
 ἐν δὲ λόφον τε λόφῳ, καὶ κυκῆν κυνίη,
 καὶ στήνον στήνω, πεπλημένος ἀνδρὶ μαχέσθω,
 ἢ ἕϊφρος κώπην, ἢ δόρυ μακρὸν ἐλών.
 35 ὑμεῖς δ', ὦ γυμνήτες, ὑπ' ἀσπίδος ἄλλοθεν ἄλλος
 πτώσσοντες, μεγάλοις σφάλλετε χερμαδίοις,
 δούρασί τε ξεστοῖσιν ἀκοντίζοντες ἐς αὐτούς,
 τοῖσι πανοπλίταις ἔγγυθεν ἰστάμενοι.

III.

Οὐτ' ἂν μνησαίμην, οὐτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείμην,
 οὔτε ποδῶν ἀρετῆς, οὔτε παλαισμοσύνης,
 οὐδ' εἰ Κικλώπων μὲν ἔχοι μέγεθός τε βίην τε,
 νικῶν δὲ θεῶν Θρηάκιον Βορέην·

33. πεπλημένος. Perperam in libris πεπαλημένος.
 BRUNCK.

38. τοῖσι πανοπλίταις ἔγγυθεν ἰστάμενοι. Sic Stobaei
 cod. In Grotii editione πλησίον ἰστάμενοι. BRUNCK.

Elegiam III. servavit itidem Stobaeus Tit. LI. BRUNCK.

1. τιθείμην. Vulgo legitur τιθείην. BRUNCK. Non in-
 frequens harum formarum in libris commutatio. V.
 Valckenar. ad Euripid. Phoen. p. 189. b. Activo non
 offenditur Porsonus citans primos novem huius Elegiae
 versus ad Euripid. Med. v. 542. componensque cum Eu-
 ripideis et Theocriteis. Hic et post Wakefieldus Silv.
 Crit. III. p. 26. tentavit nonnulla, a quibus manum
 vellem abstinisset.

- 5 οὐδ' εἰ Τιθωνοῖο φηὴν χειρίστερος εἶη,
 πλουτοῖη δὲ Μίδεω καὶ Κινύρεω βᾶθιαν,
 οὐδ' εἰ Τανταλίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἶη,
 γλῶσσαν δ' Ἀδρήστου μελιχόγηρον ἔχοι,
 οὐδ' εἰ πᾶσαι ἔχοι δόξαν, πλὴν θούριδος ἀλκῆς.
 10 οὐ γὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ,
 εἰ μὴ τετλαίη μὲν ὄρων φόνον αἱματόεντα,
 καὶ δῆϊων ὀρέγοιτ' ἐγγύθεν ἰστάμενος.
 ἢ δ' ἀρετῆ, τό γ' ἀριστον ἐν ἀνθρώποισιν ἀεθλον,
 κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ νέω.
 15 ξυγόν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόλῃ τε, παντὶ τε δήμῳ,
 ὃς τις ἀνὴρ διαβᾶς ἐν προμάχοισι μένη
 νωλεμέως, αλοχρᾶς δὲ φυγῆς ἐπὶ πάγγυ λάθεται,
 ψυγὴν καὶ θυμὸν τλήμονά παρθέμενος,
 θαρσύνῃ δὲ πεσεῖν τὸν πλησίον ἀνδρα παρεστῶς.
 20 οὗτος ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ·
 αἶψα δὲ δυσμενέων ἀνδρῶν ἔτρεψε φάλαγγας
 τρηχείας, σπουδῇ τ' ἔσχεθε κῦμα μάχης.
 αὐτὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσῶν φίλον ὤλεσε θυμὸν,
 ἄστν τε, καὶ λαοὺς, καὶ πατέρ' εὐκλείσας,
 25 πολλὰ διὰ στέρνοιο, καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοείσεως,
 καὶ διὰ θώρηκος πρόσθεν ἐληλαμένος.
 τὸν δ' ὀλοφύρονται μὲν ὁμῶς νέοι ἠδὲ γέροντες,
 ἀργαλίῳ τε πόθῳ πᾶσα κέκηδε πόλις.
 καὶ τύμβος, καὶ παῖδες ἐν ἀνθρώποις ἀρίσημοι,
 30 καὶ παίδων παῖδες, καὶ γένος ἐξοπίσω.
 οὐδέποτε κλέος ἐσθλὸν ἀπόλλυται, οὐδ' ὄνομ' αὐτοῦ·
 ἀλλ' ὑπὸ γῆς περὶ ζῶν γίγνεται ἀθάνατος,

15. ἢ δ' ἀρετῆ, τό γ' ἀριστον ἐν ἀνθρώποισιν ἀεθλον.
 Sic in scripto: at in impresso Stobaeo, τόδ' ἀεθλον ἐν
 ἀνθρώποισιν ἀριστον. — Влукк.

ὄν τιν' ἀριστεύοντα, μένοντά τε, μαρνάμενόν τε
 γῆς πέρι καὶ παίδων, θοῦρος Ἀρης ὀλίσθη.
 55 ἦν δὲ φύγη μὲν κῆρα τανηλεγέος θανάτοιο,
 νικῆσας δ' αἰχμῆς ἀγλαὸν εὖχος ἔλη,
 πάντες μιν τιμῶσιν ὁμῶς νέοι ἠδὲ παλαιοί,
 πολλὰ δὲ τερπνὰ παθῶν ἔρχεται εἰς Αἶδην.
 γηράσκων δ' ἄστοισι μεταπρέπει, οὐδὲ τις αὐτὸν
 40 βλάπτειν οὔτ' αἰδοῦς, οὔτε δίκης ἐθέλει.
 πάντες δ' ἐν θώκοισιν ὁμῶς νέοι, οἳ τε κατ' αὐτὸν,
 εἴκουσ' ἐκ χῶρης, οἳ τε παλαιότεροι.
 ταύτης νῦν τις ἀνὴρ ἀρετῆς εἰς ἄκρον ἰκέσθαι
 πειράσθω θυμῷ, μὴ μεθίεις πόλεμον.

55. Soloece in libris εἰ δὲ φύγη. Ignorarunt librarii
 constructionem coniunctionum εἰ et ἄν vel ἦν, quas per-
 petuo commutatas reperias. Saepissime tamen in edito-
 ris-culpa transferenda, quod multis exemplis ostendere
 possem e collatione codicum Oppiani, quam forte ad
 manum habeo. BRUNCK: Sed v. prolixam disputationem
 Bastii in Epist. Crit. p. 127, sqq. ed. Lips. et quae ex
 Schedis Heynianis ad Pindar. Nem. VII. 16. evulgata
 sunt.

40. βλάπτειν i. q. στερεῖν. Sic etiam Theognis v. 223.

42. Scr. εἴκουσι χῶρης. Vide ad Theognidem 913.

BRUNCK.

44. πόλεμον. Nuper denuo editum est πολέμον, „quod
 unice Homericum sit μεθίεναι πολέμον, — μεθίεναι πό-
 λεμον ne Graecum quidem.“ De usu illo Homericum non
 repugno: sed μεθίεναι πόλεμον non dicam barbarum.
 Valckenarius ad Euripid. Phoen. p. 189. b. 1. „inter alias
 haec etiam est optimae frugis observatio Rich. Dawes,
 Miscell. Crit. p. 258, 259. activum μεθήμι accusativo
 coniungi, medium μεθίεμι cum casu secundo.“ Quod
 si forte proprium dicas Atticorum poetarum, audi Dam-
 mium in Lexico Homericum col. 937. v. μεθήμι: „hoc ver-
 bum activum solet habere accusativum, nisi subintelli-
 genda est ellipsis τοῦ τί. medium vero habet genitivum.“
 Quamquam h. l. accusativum cedere genitivo facile pa-
 tior. Iam H. Stephanus dedit: πειράσθω, θυμὸν μὴ με-
 θίεις πολέμον. paullo aliter ille haec intelligens.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

T Y R T A E I

ELEGIA II.

INTERPRETE H. GROTIŌ

Audite, invicti quando genus Herculis estis:
obstipo nondum Iuppiter est capite.
Ne stantum contra numerum trepidate virorum,
sed parmam primis obiicite agminibus.
Proiicite ex animo hanc animam, nec lumina Solis
quæcite prae Mortis nocte soporifera:
scitis enim, saevi quam facta illustria Martis,
quam sit bellorum nobilis ille furor,
saepe fugam experti, fugientes saepe secuti:
ô iuvenes, sors vos ista, nec ista latet.
Nam qui consertis clypeorum umbonibus audent
cominus in primos vulnera ferre viros,
saepe minus pereunt, et servant pone sequentes:
at timidis virtus undique disperit.
Nec quisquam fando valeat memorare, malorum
degeneres animos millia quanta premunt.
Turpe etenim trepido fugientem praelia cursu
imbelli dorso vulnera suscipere:
turpe et pulverea stratum tellure cadaver,
cuius ab hostili cuspide terga rubent.
Sed bene progressus miles pede calcet utroque
tellurem, et labrum dente premat tacito:

crus, latosque humeros, et pectus forte, femurque
 ventroso clypeus ferreus orbe tegat:
 dextera sed validam summa vi torqueat hastam,
 pennata et galeam crista supervolitet.
 Discite belligeram faciendo fortiter artem:
 munitum scuto tela timere nefas.
 Cominus aggrediens, protentam quilibet hastam,
 vel gladium, hostili deprimat in latere:
 haereat et scutum scuto, stabilisque pedi pes,
 tum conus cono, tum galeae galea:
 pectora pectoribus coëant: sic ipsius hostis
 vel telum manibus prendite, vel capulum.
 Tu vero interea veles post scuta latescens,
 nec lapidum densis imbribus obruere,
 nec cessa iaculis obstantem figere turbam:
 te teget armato milite densa cohors.

TYRTAEI ELEGIA III.

INTERPRETE H. GROTIŌ.

Non ullo in pretio, non ulla laude notandus,
 sive pedis celeris, sive manus pugilis,
 sit licet et vasto Cyclopum corpore maior,
 et superet cursu Threïcium Boream,
 tum pulchrae vincat Tithonum munere formae,
 divitiis Cinyram, divitiisque Midam,
 Tantalidam Pelopem diffuso limite regni,
 Adrastum blandi vocibus eloquii,
 omnia quin habeat, si desit adorea belli:
 quippe usus nullos tempore Martis habet,
 qui non intrepidus caedem spectare cruentam,
 consertumque hosti gaudet habere pedem.

Hoc vere solidum certamen, et unica virtus
 aeterno iuvenes quae decorat decore.
 Res populi, commune bonum, vir robore praestans,
 immotus primis qui stat in ordinibus,
 oblitusque fugae venit in certamina Martis,
 adiiciens animum, proiiciens animam:
 qui propter stantem generosae mortis amore
 concitat: hunc bello dixeris egregium:
 quem subito hostiles pavitant fugitantque catervae:
 qui belli fluctus arte manuque regit:
 qui dulcem amittit, sed primus, in agmine vitam:
 magnus honor generi, magnus honor patriae:
 vulnera multa ferens, adversa sed omnia, fosso
 pectore, lorica nec minus, et clypeo.
 Huius ad exequias plorant iuvenesque senesque:
 hunc tota urbs planctu funera prosequitur:
 sed nec honore caret tumulus, sobolesque superstes,
 et sobolis soboles, totaque posteritas:
 semper honos nomenque manent et posthuma fama:
 sub tellure siti gloria morte caret:
 scilicet intrepidum quem stantem et belligerantem
 pro patria et natis Mars ferus abripuit.
 Fugerit at nigrae si longa silentia noctis,
 et spolia e bello victor opima ferat,
 hunc venerata minor colit, hunc et serior aetas:
 sic tumulum multo plenus honore petit:
 cuius honoratam populo nec vocibus ausit
 nec dictis quisquam laedere canitiem:
 assurgunt illi iuvenes, aequaevaue turba:
 assurgunt aevo iam graviore senes.
 Hoc nunc quisque paret virtutis scandere culmen;
 bellum indefesso sollicitans studio.

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

INDEX POETARUM

QUORUM CARMINA AUT FRAGMENTA HOC
SYNTAGMATE CONTINENTUR.

(Numeri paginas indicant.)

A.

Alexis. 255.
Amphis. 256.
Alexandrides. 256.
Antiphanes. 257.
Apollodorus. 259.

C.

Callimachus. 192.
Callinus. 87.
Cleanthes. 203.
Clearchus. 281.
Crates. 274.

D.

Diodorus. 272.
Diphilus. 260.

E.

Eratosthenes. 194.
Eriphus. 278.
Eubulus. 273.
Euenus. 190.

G.

Gnomae. 300.

H.

Hesiodus. 212.
Hipparchus. 274.

L.

Linus. 184.

M.

Menander. 261.

Menecrates. 194.
Metrodorus. 196.
Mimmermus. 99.
Monosticha. 300.

N.

Naumachus. 176.
Nicostratus. 275.

P.

Panyasis. 186.
Pherecrates. 275.
Philemon. 267.
Philippides. 276.
Philippus. 275.
Phocylides. 125.
Phocylides, Pseudonymus.
152.
Posidippus. 195, 278.
Pythagoras. 145.

R.

Rhianus. 188.

S.

Simonides. 128.
Solon. 104.
Sotades. 276.

T.

Theognis. 3.
Timocles. 279.
Tyrtaeus. 89.

INDEX IN NOTAS.

A.

- ααδής*. 25.
ἀβροχαιτήεις. 152.
ἀγανόφωνων antepaenultima producta. 158. [Cyclicus poeta apud Scholiast. ad Euripid. Orest. 1392. Barn. *χουσειην, φύλλοισιν ἀγαννοιαί κομώσαν*. Clarissimus Matthiae edidit simplici *ν, ἀγανοῖσι*.]
ἀγκυλομήτης, ἀγκυλόμητις. 214.
ἄγνοια et ἄνοια confusa. 326.
ἀγνύναι cum digamma. 231.
ἄδεικτος. 163.
ἀδηνείη. 131.
ἀδηνής. 131.
 Adiectivum a substantivo structurâ disparatum. 230.
αἰεῖδεν. De futuro h. v. 3.
Aeschines orator. 156.
ἀθανασία. De quantitate h. v. 278. *ἀθανασία et ἐθθανασία confusa*. 278.
ἀθάνατος. De quantitate h. v. 278.
αι infinitivorum elisum. 241.
αι et ε confusa. 42.
ἀκίφαλοι versus. 71. 231.
ἀκραής. 239.
Aicathous. 54.
ἄλεινός, calidus. 158.
ἄλεινός, vitandus, barbarum. 158. [Libri Barrocciani scriptura expressa est ex Hesiodi carmine extr. Conf. Callimach. H. in Cerer. 23.]
Alexis. v. infra s. v. *κύλιξ*.
ἄλλοτε ἄλλως etc. 14. 108.
ἀλφηστήρ, ἀλφηστής. 216.
ἄμην, ἀμασθαι. 229.
ἄμαξα, ἄμαξα. 30.
ἄμετρι, ἀμέτρως. 164.
ἄμῆτωρ. 129.
ἀμφι et οὐνεκον posita ἐκ παραλλήλων. 169. sq.
ἄμω indeclinabile. 159.
ἄν pro ἐάν positum corrigiatur an producatur qu. Conf. not. ad p. 269.
ἀναγκαῖος. 25.
ἀνακλήτωρ. 273.
ἀναλίσκω. De augmento h. v. 274.

Anapaestus in pari sede
versuum iambicorum.
151.

ἀνάσχετος. 11.

ἀνδάνειν. De constructione
h. v. 5.

ἀνὴρ. De quantitate pae-
nullimae 306.

ἄνοια et ἄγνοια confusa. 326.

ἄνοχητος 11.

ἀντιπνέειν ἀνέμοις. 162.

Aoristus sententiam indi-
cans generalem. 227. Ao-
ristus medii passivā si-
gnificatione. 166. [Add.
Leonid. Tar. LXII. 2.
Etiam in Callimachi H. in
Apoll. init. ἐσεΐσατο vide-
tur positum pro ἐσεΐσθη.]

ἀπάλαμος, ἀπάλαμος. 24.
213.

ἁπάτωρ. 129.

Apollonius Rhodius. 169. 39.

ἀπονίπτεισθαι. 66.

Ἀργυρόντης. 215.

Aristophanes. 148.

ἄρομεναι. 215.

ἄροτος et ἄροτρον confusa.
76.

ἄροσθι κόρος. 168.

Articulus a substantivo se-
iunctus interserto prono-
mine. 56.

ἀρχὴ καὶ τελευτῆ καὶ μέ-
σον. 3.

ἄστεος synizesin passum.
153.

Attractio. 235. [Aliud at-
tractionis genus tetigi in
not. ad Epistol. Pythagor.
p. 300. Orell.]

ἀτυξέσθαι. 170.

αἰθεῖς. 214.

αἰώνη. 129.

αἶψα. 214.

ἀυτομήτωρ. 129. [Prorsus
geminum est ψευδοπάτωρ

Callimachi H. in Cerer.
90.]

αὐτός. αὐτός. 27. 47. 62.

αὐτοῦ de persona secunda.
305. 327.

B.

βαθυκλήτης. 14.

βαίνειν de coitu. 16.

βασιλῆς. 224.

Βίβλιος. 239.

βλάπτειν i. q. στερεῖν. 94.

βοῆ. ὅσον ἀπὸ βοῆς ἔνεκα.
170.

βρόγος priori producta. 71.

Βύβλιος. 239.

Γ.

γαλῆ 259.

Δ.

Dativi pluralis vocalis qua-
tenus elidatur. 5.

δέ in apodosi. 226.

δεικνύειν. 163.

δεινός. 9. 39.

δειπνολόγη. 4. 244.

Demonaχ. v. infra s, v.

ὑπέρθτος.

Demosthenes. 155.

δεννάζειν. 77.

δεσμός et πέδη iuncta. 155.

δηλίφρων barbarum. 179.

διακρίνειν. 100.

διάπτορος. 215.

διομήτωρ. 129.

Δίος. 225.

δίχα. 9. [Aeschylus Pro-
meth. 935. Br. ὅσον τὸ τ'
ἄρχην καὶ τὸ δουλεύειν

- διχα. Chœph. 774. Sch.
alt. ἔχεις τὸ τῶν λελεγεμέ-
νων διχα;]
- διχόμενος. 9.
δολομήτης, δολομήτης. 214.
δοραὶ αἰγῶν. 7.
δόλιος an i. q. δόλιος. 41.
Dualis pro plurali usurpa-
tus. 220. Dualis aoristo-
rum persona III. in —ον.
221.
δύο, δύο. 325.
δυναῖς. 239.
δύσσομαι. De quantitate h.
v. 56.
δύο. v. s. v. δύο.
δυναῖν. 216. [Activum iam
usurpavit Homerus, si
fides libello de Homeri-
ca poësi, quem alii tri-
buunt Plutarcho, alii
Dionysio Halicarnassen-
si, p. XL. extr. Barnes.]

E.

- ἐὰρ synizesin patitur. 253.
ἐαυτοῦ de persona secunda.
305. 327.
ἐβδόμας eliciendum e præ-
gresso ἐπτά. 110.
εἰ cum coniunctivo. 94. 106.
εἶθ' cum infinitivo. 156.
[Cum Euripideis compa-
randa Homericæ Odys.
XXIV, 576. sqq. ubi par-
ticulae optandi εἰ γὰρ
eadem ratione regunt in-
finitivum iunctum nomi-
nativo participii.]
εἰθίζεν. 145.
εἰπεν τόπον, ἐκ τόπον. 94.
εἶναι. Coniunctivus εἶναι,
εἶη, εἶη. 172. 238. εἶμεν.
18. Ellipsis coniunctivi. 22.
Ellipsis imperativi. 157.

- [v. Schol. ad Pindari Ol.
XIV. 21. — Num forte
haec ellipsis etiam ibi ob-
tinet, ubi infinitivus cum
accusativo ἐπιταγματικός
aut ἐγκτικῶς positus est?]
εἴνεκεν an in scena locum
habuerit. 308.
εἶς i. q. μόνος. 157.
εἶς et ἐκ confusa. 274.
εἰσσεύεσθαι i. q. προσφέρει-
σθαι. 65.
εἶσω et ἐγὼ confusa. 7.
ἐκ et εἶς confusa. 274.
ἐκ et εἰ confusa. 25. [Mo-
nui de hac confusione in
Melet. p. 69. Satis fre-
quentem esse, docent no-
tae Uptoni ad Dionys. Hal.
de compos. verb. p. 162.
Lips., Weiskii ad Longi-
n. p. 571., Schneideri
ad Aristotel. H. A. T. III.
p. 259. T. IV. p. 154. et
ad Xenophont. Opusc.
Polit. p. 56., Schleusneri
Cur. noviss. in Phot. col.
526., Astii ad Theophr.
Char. p. 95.]
ἐκράπελος. 23. [V. not. ad
Pindari Pyth. IV. 186. ubi
unice verum puto ἐκρά-
πελον.]
Ellipsis verbi finiti e se-
quente oratione subau-
diendi. 228. verbi cognati.
10. sq. 14. verbi rarior.
42. totius sententiae. 240.
[Conf. v. 607. Nisi forte
h. l. plene interpungen-
dum post λεμὸν, versus-
que 605. et 606. iungendi
praecedentibus. Quod si
probas, versus 605. et
604. pro parenthesi sunt
habendi.]
ἐμβροτος, ἐμβρον. 167.

ἐνδοθεν, ἐνδοθεν. 236. 259.
sq. 245.

ἐνεκα; οὐνεκα. Graeci his
particulis licenter usi.
170. [Etiam in ὄθ' οὐνεκα
puto duas particulas idem
significantes ἐκ παραλλή-
λων positas esse. Qua-
propter nolim cum Lo-
beckio scribere ὀθούνεκα:
quam scripturam tetigi
in not. ad Sophocl. Aiac.
T. I. p. 229. Ex uno So-
phocle. (Aiac. l. c.) ὄθ'
οὐνεκα habet H. Stephanus
Thes. T. I. c. 1204.
H. Poterat citare etiam
ex Aëtio. Oed. Col. 855.
Item ex Aeschvlo, qui
Prom. 330. ζῆλόν ὄθ' οὐνεκ
ἐκτός αιτίας κρείς. ubi
quae continuo sequuntur
πάντων μετασχών καὶ τετολημῶς ἐμοί,
dignam animadversione
structuram habent: nam
vis praepositionis μετὰ
pertinet etiam ad sequens
participium τετολημῶς.
Non infrequens hoc
idioma est in verbis cum
praepositione σὺν com-
positis: aliquanto rarius
in verbis compositis cum
aliis praepositionibus. De
illis notavi nonnulla in
Indice ad Gregor. Cor.
p. 1032. quibus hęc ac-
cedant sequentia. Euri-
pides Iphig. T. 668. καὶ
συσφαγήναι καὶ πικροθή-
νας δέμας. Etymolog. M.
col. 745. in. συμβαρύνεται
καὶ ὀξύνεται τοῖς ἀρωγι-
κοῖς. ad quem locum Syl-
burgius p. 44. b.: „sen-
sus est, συμβαρύνεται καὶ

συνοξύνεται, praepositio-
ne in utroque commate
subaudita.“ Verborum
cum ἐκ compositorum
hoc reperi exemplum.
Homerus Odys. XXII.
56. ὅσα τοι ἐκπέπεται καὶ
ἐδηδοται ἐν μεγάροισιν. h.
e. ἐκπέπεται καὶ ἐξεδη-
δοται.]

ἐντρέπεσθαι. 31.

ἐντρέειν, ἐντρένειν. 18.

ἐξαιτίας. 147. 155.

ἐξω et εἰσω confusa. 7.

ἐπαινέειν. De forma futuri
h. v. 10. 64. [Utramque
formam frequentatam
fuisse, docent verbalia
αἰνετός et αἰνητός: quo-
rum posterius Lexicogra-
phi parum curarunt. Pin-
darus Nem. VIII. 66. αἰ-
νήτων αἰνητά.]

ἐπαμήσασθαι γῆν. 34.

ἐπεὶ cum conjunctivo. 99.

ἐπεὶ οὐ non semper coa-
lescunt persynizesin. 241.

ἐπεὶ τοι καὶ. 83. [Plato

T. XI. p. 19. Bip. ἐπεὶ

τοίγε καὶ ὁρθῶς αὐτὸ ὁ

θεὸς εἶπε: Bekkerus de-
dit ἐπεὶ τοι καὶ — II, 5.

p. 424.]

ἐπι. ἐφ' ᾧ γε, ἐφ' ᾧτε. 264.

ἐπὶ et περὶ confusa. 179.

Ἐπιγραμμα Megaris reper-

tum. 54.

ἐπιδείξιν. 164.

ἐπιμάχην vox non Graeca.

224.

ἐπιπειθείη. 156.

ἐπιφύρειν. 171.

ἐρατός passim corruptum.

90.

ἐργάζεσθαι. ἐργάσαιο, ἐργά-

σαιο. 214.

ἔρκος ὀδόντων. 110.

Ἐπιελάτ. *Ἐπιελέτς.* 215.
ἴοτε et *εἴτε* confusa. 51. [v. not. ad Dionys. Halic. de comp. verb. p. 508.]
ἔτερος. τοῦτερον etc. 155.
ἔτος an digamma habuerit. 219.
εἶ et *ἐκ* confusa. v. *ἐκ.*
εὐαίης. 239.
εὐθανασία. 278. sq. *εὐθανασία* et *ἀθανασία* confusa. 278.
εὐθύ. *εὐθύς.* 154.
Euripides. 5. 7. 88. 156. 168.
εἴτε et *ἴοτε* confusa. v. *ἴοτε.*
Eutecnius. 226.
εὐτράπελος. 25.
ἐγίσσασθαι γαῖαν. 54.
ἐπιπνεῖσθαι. 235.
ἔχων pro *ὄν.* 136.

Z.

Ζεφρεῖη primā productā. 71.

H.

η correptum. 132.
ἠβώω. 60. 243.
ἦθεα. 222. [Illic cur *τε* omitti oporteat, causa non alia videtur habenda esse quam digamma. V. Heynius ad Hom. Il. T. VII. p. 754. qui „In Hesiodo“ inquit „aliquot locis est emendandum“. Quod si verum est, v. 121. corrigas: ἀρθροῖσι κατὰ ἦθεα. Vid. Hom. Odyss. XIV. 411. Et conf. not. ad p. 236. et 243.]

Herodotus. 33.
Hesiodus. 154. 241. v. supra s. v. *Ellipsis.* item s. v. *ἦθεα.* item infra s. v. *μεμνημένος.*
Hesychius. 12. 25. 131. 179.

Θ.

θαλά. 159.
Theognis. v. infra s. v. *μελεῖσθαι.*
Theognidis patria. 54.
θηροφόνη. 4.
θησκειν. τεθνάναι. 15. [*τεθνάναι*, mediā productā, legitur in Aeschylī Agam. 547. Schütz.]
θηρός, mortuus. 164.
Thucydides. 17.

I.

ι dativi elisum. 110.
Iamblichus. 163.
ἱερός. 226.
 Infinitivorum futuri temporis usus Graecae linguae proprius. 16. sq. [Xenophon Anab. II. 4. 19. *ὡς οὐκ ἀκόλουθα εἶη τὸ ἐπιθίσθαι καὶ λύσαι τὴν γέφυραν.* Schneiders: „Ita margo Steph. cum libro Brodaeī habet pro vulgato *τὸ τε ἐπιθίσεσθαι καὶ τὸ λύσειν.*“ Vulgatum hoc *τε* quidem non offendit. — Schol. ad Pind. Nem. VII. 141. *δύνασαι — ἀπυλλάξειν.*]
ἰση. 221.
ἰσημι cum digamma. 213. 248.

ἴσος, ἴσος. 60. ἴσος et ἴσος
confusa. 226.
ἴσως, pariter. 20.

κωλύειν. i. q. κολάζειν.
171.

Κ.

Caesurae vis ad producendum. 27.

καθιναῖσθαι. 233.

καί γὰρ postpositum. 49.

καί et ὡς confusa. 59.

καίνας. αἰί τι καινόν etc. 279.

καίσατος. 326.

Callimachus. v. supra s. v.

Aoristus.

καλός. De quantitate h. v. 311.

κατατιθέναι, κατατίθεσθαι.
32.

κατοπάζειν. 226.

κακοροσάμενος. 213.

καῖσμα. 21. sq.

καῖσος. 21.

κεφαλήφι, κεφαλήφι. 237.

Κήρινθος. 60.

κήρηξ, κήρουξ. 215. sq.

κίχωνος. De quantitate h.
v. 137.

κλήτηρ. 273. sq.

Coronae convivales. 66.

κόρος ἄροην. 168.

Corporis humani dissectio.
160.

κοῦρα. 180. [Callimach. H.
in Dian. v. 72.]

κόχλος κή. 179.

κρίσσων, κρίσσων. 46.

κτάσθαι passivā signifi-
catione. 145. sq.

κυδρός. 223.

κυδρός. 223.

κίλιξ subaudiendum. 38.

[Num in Alexidis fragm. I.
v. 5. scribendum τὰς
ἀκροίτους πίρουεν?]

Cypria. v. infra s. v. μελε-
δῶναι.

Λ.

λανθάνειν. ληλησμένος, λε-
λασμένος. 187. [Epicam
formam Panyasidi dudum
reddiderant H. Step-
hanus et Wintertonus, quos
secutus est Gaisfordus.]

λείπειν. De aoristo I. h.
v. 148.

Λ βὴν αἰί τι καινόν etc.
279.

Liquidae pronuntiando ge-
minantur. 134.

λιτοργός. 129.

Louginus. 88.

Lycurgus orator. 89.

λυμαίνεσθαι. De constru-
ctione h. v. 318.

λωβάν. 156.

Μ.

Magnetismus animalis. 108.

μάκαρος. 109.

μεγακήτης. 14.

Megara. 54.

μεθιέναι, μεθίεσθαι. 94.

μελεδῶναι, μελεδῶνες. 215.

[Etiam in Theognid. v. 863.
malim μελεδῶνας. item in
fragmento Cypriorum,
quod Bekkerus ad illum
versum citavit.]

μελετῶν τινος. 226. [V.
Schol. ad Pindari Ol. VI.
61. et XIV. 26. Nem.
VI. 91. et VIII. 32. Isthm.
V. 56.]

μεινημένος. Usus huius
participii. eiusque abso-
lute positi, solennis est

in formulis imperandi.
 V. Hesiod. 592. (ubi prae-
 stat quod al. habent, *οἶρα*
ἔργα.) 584. 656. 675. Plene
 idem 275. sq. *ἀλλὰ σὺ γ'*
ἡμετέρας μεμνημένος αἰὲν
ἐφετιγῆς ἐργάζεαι. Abun-
 danter Aeschylus Choeph.
 676. sq. Schütz. alt. *πρὸς*
τοὺς τεκνόντας πάνδικους
μεμνημένος τεθνεῶσ' *Ὁρέ-*
στιν εἰπέ' μηδαμῶς λάθη.
 Hunc quoque usum iam
 in Homericæ poësi repe-
 rias. v. Il. V. 265. XIX.
 153.

μεταδιδόναι. 62.

μετέχειν. 62.

μέτρον. κατὰ μέτρον. 164.

μη velans cum imperativo
 aoristi. 155. [Aeschylus
 Prom. 552. Br. *μηδέ σοι*
μελησάτω.] cum coniun-
 ctivo praesentis. 156. 158.
 cum futuro. 318. [Ae-
 schylus S. c. Th. 252.
 Br. *μηδὲν τῶνδ' ἐρεῖς.*]

μητρομήτωρ. 129.

μητροπάτωρ. 129.

μικρὸς et ὀλίγος confusa. 316.

Minnermus. 90.

μοῖραν absolute usurpatum.
 154.

μόνος i. q. εἷς. 212. *μόνος*
 [τῶν], *ὄσα* etc. 203.

N.

n paragoricum. 5. 9. 19.
 21. 63. 107.

νάς. *νέα* monosyllabum.
 248.

νεύσρων. 187.

Neutra adiectivorum. 19.
 59. 48. 59.

νήφων, νήφονος. 47.

Nominativus cum infinitivo

loco imperativi posito. 56.
 169. [Aeschyl. Prom. 711.
 sq. *οἷς μὴ πελάζειν, ἀλλ'*
ἀλιστόνοισι πόδας χρίμπτου-
σα βαχίαισιν ἐκπερᾶν χθό-
να. Vid. Hesiod. Op. 742.
 746. Naumach. 32. et
 sic saepissime. Alibi accu-
 sativus ponitur, v. c.
 Hesiod. Op. 751.] No-
 minativus cum infinitivo
 loco optativi posito. 156.
 [Usus illius infinitivorum
 quam dedi explicationem
 in notis ad L. Bos. Ellips.
 p. 620., eam explodit Her-
 mannus in commentatione
 de ellipsi et pleonasm-
 o in Gr. I. p. 131. sq.
 Sed in illa disputatione
 viro egregio, ut summus
 homines, humani quid
 accidisse, facile suspica-
 beris, si contuleris quae,
 cum meis illis amicissimè
 conspirantia, adnota-
 vit ad Viger. p. 733.
 sq. ed. I. p. 745. ed. II.
 Add. I. I. H. Nastii li-
 bell. *Ueber Homers Spra-*
che p. 25. Conf. tamen
 quae notavi supra s. γ.
εἶναι.]

νόμος, cantilena, fabula. 25.

νύμφα. 180. [Callimach. H.
 in Del. 215.]

νώνυμος, νώνυμος. 219.

Ξ.

Ξηνοδόχος, Ξενοδόκος, Ξενο-
δόχος. 318. sq.

Xenophon. 17. 88. 155. V.
 etiam supra s. ν, *Infinitivorum*
 etc.

O.

ὄ, ὄ, το. Una articuli in-
solens. 48.

ὄδε, ὄ δέ. 222. 224. 225.
237. 243. 247.

ὄθ' οὐνεκα. v. supra s.
ἐνεκα.

οἰζυρός. 151.

οἶκος etc. cum digamma.
241.

οἶος et ἴος confusa. 226.

ὀλιγος et μικρός confusa. 316.

Homerus. 99. 241.

ὀμοῦς. 8. una cum. 22.

Oxytonorum apostrophum
passorum recta tonosis.
72.

ὀπάζειν. 226.

Oppianus. 195.

Optativi usus in interroga-
tionibus sine ἄν. 195. cum
ἄν. ibid.

ὄρη et ὄρη confusa. 19.
225.

ὄρη et ὄρη confusa. 19.
225.

ὄρις. De quantitate h. v.
162.

ὄρη, ὄρη. 70. [Schol.
ad Pindari Ol. I. 115.

ὄρη, ἢ νῆξ, βαρτόνος·
ὄρη δὲ νῆξ, ἀπὸ τοῦ
σκοτεινῆ, ἐπιθετικῶς, ὄρυ-
νται.]

ὄς, ubi expectes εἰ τις. 186.

[Cum Platonis loco com-
para hunc Xenophontis
Oecon. IV. 19. Ἐγὼ δὲ
καὶ τοῦτο ἡγούμαι μέγα
τεκμηρίον ἀρχοντος ἀρετῆς
εἶναι, ὃ ἂν ἐκόντες ἐπον-
ται, καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς
παραμένειν ἐθέλωσιν.]

ὄσος. ὄσα etc. relatum ad
τά etc. 192. sq. [Hesio-
dus Fragm. p. 445. Loesn.

ὄσος. ἔσαν μύθηες ἡ
τοὺς ἀνδρας ποιησα. In
ουισσισμο Sardanapali
epigrammate alii habent
ταὐτ' ἔχον, ὄσος ἔφαγον—
alii τὸσος ἔχον, ὄσος
ἔφαγον—.]

ὄτε c. coniunct. 99.

οὐδενία, οὐδεμῆ. 8.

οὐνεκα. v. supra s. ἐνεκα.

οὐτος. καὶ ταῦτα, καὶ ταῦτα
μέντοι. 272. sq.

οὐχί saepe oblitteratum. 507.

ὄρις priori producta. 71.

ὄφρα τε. 65.

II.

παρ' καιρον et παρα' καιρόν.
316.

παράτριβεν. 33.

παριδεῖν et περιδεῖν con-
fusa. 328.

pariter. 22.

παριώνυμος, πάριονος. 18.

Participia ubi naturam in-
duerunt nominum, in-
clinationis modum mu-
tant. 47.

πάσασθαι. 13.

πάσχειν. ἦν τι πάθω etc. 88.

πατρομήτωρ. 129.

πατροπάτωρ. 129.

πεισῖν. 327.

πειρῖν. 327.

περίδρομος. 45.

περιδεῖν et παριδεῖν confusa.
328.

περιτρέπειν. 132.

Pindarus. v. supra s. v.
ἐντράπηλος.

πιστός. 24.

Plato. 148. 169. 186.

πλίον. τί πλίον et τὸ πλίον
confusa. 125.

Pleonasmi. 27. sq. 172.

πλοκαμηῖς. 171.

ποικιλαμῆτις, ποικιλόμητις.

214.

ποικίλος. 40.

πολυγηθῆς. 240.

πολυχρόνιος. 191.

πῶν. πολλάκι πῶν, αἰεί πῶν.

177.

Praepositionum usus in eodem loco variatus ad idem significandum. 203.

προμῆτωρ. 129.

προπάτωρ. 129.

Pronominum formae plenae et encliticae. 5. Pronominis relativi syntaxis idiomatica. 64. sq.

πρὸς τίνος εἶναι. 91.

πρῶτος καὶ τελευταῖος καὶ μέσος etc. 3.

πυκάζειν. πυκάζας, πυκάζσας. 237.

πῶλος passim latet corruptum. 163.

Socraticus scriptor Eryxiae. 273.

Socraticus scriptor de lege. 273.

Sophocles. 9. 170. [Postiorem Sophoclis locum quod negavi mutandum esse, nolim ita intelligi, ac si etiam forma scripturae antiquae mihi probetur. Scilicet scribendum σοῦνεκα, quemadmodum scribimus τοῦνεκα.]

Sotades. 277. sq.

Sotadicum metrum. 277.

σπ. Ante has litteras an brevis corripitur. 131.

σποδιός. 131.

Strabo. 90.

Suidas. v. infra s. v. ὑπέθεος.

P.

παδιδός. 4.

πίπτειν, ῥίπτειν. 15.

Σ.

Σαλαμινάρετης, Σαλαμινάφριξ. 115.

σιγηλός, σιγηρός. 324.

Σικελικός et Σικελός confusa. 55.

Simonides, v. infra s. v. τέβισύρα. 7.

Σιονφος. De quantitate h. v. 40.

σκάπτειν ἐπιέλλη etc. 165. sq.

σύνφος priori producta. 71.

187.

Socrates an aliquid scripserit. 277.

T.

ταμείον, ταμειῖον. 324.

τάπης. De quantitate h. v. 76.

τᾶρα. 15.

τὲ non praeponitur vocabulo ad quod refertur. 73. [Ne quis mihi opponat locutiones bimembres ellipticas, membris per τὲ alteramque copulam iunctis, ubi vox quam sequitur τὲ in priori membro, in posteriori ad alteram copulam subaudienda est. Quarum locutionum ratio cum viros graece perdoctos passim fugerit, aliquot exempla rei ceteroqui per vulgatissimae expromam. Plato T. XI. p. 8. Bip.

σοφίας τῆς τε σεαυτοῦ καὶ τῶν νῦν ἀνθρώπων. Plena locutio est: σοφίας τῆς τε σεαυτοῦ καὶ τῆς τῶν νῦν ἀνθρώπων. Ut multum falleretur, si quis copulam τὲ ad σεαυτοῦ referens praepositam voci suae diceret. Itaque non opus erat, ut in Philemonis fragm. XI. v. 7. Brunckius alterum articulum insereret (not. p. 270.). Panyasis fragm. I. v. 4. ὅς τ' ἐν δαίτῃ καὶ ἐν πολέμῳ —. Quis hęc tam parum sit λογικός, ut dicat τὲ pertinere ad ἐν δαίτῃ habeatque hoc pro exemplo copulae praepositae? Immo plena oratio est: ὅς τ' ἐν δαίτῃ καὶ ὅς ἐν πολέμῳ —. Eodem modo Aeschylus Prom. 489. sq. οἵτινές τε δέξιοι φύσιν, εὐώνυμοί τε. pro καὶ οἵτινες εὐώνυμοι. Pindarus Nem. I. 46. εὐ τε παθεῖν καὶ ἀκοῦσαι. plene: εὐ τε παθεῖν καὶ εὐ ἀκοῦσαι. Plato T. XI. p. 55. ὅτι τε οἶσθα —, καὶ ἐπιτετήθενκας —. plene: — καὶ ὅτι ἐπιτετήθενκας. Aeschylus S. c. Th. 1075. sq. Br. ὡσπερ τε πόλις καὶ τὸ δίκαιον —. plene: — καὶ ὡσπερ τ. δ. Nularum autem partium orationis frequentiores sunt huiusmodi ellipses, quam praepositionum. Plato T. V. p. 286. ἐν τῶν πλοίοις καὶ ναυαί. p. 295. ἐκ τε — τοῦ Πειραιεύς καὶ τοῦ ἄστεος. plene: καὶ ἐν ναυαί. et: καὶ ἐκ τοῦ ἄστεος. Add. not. p. 256.

ubi quod scripsi de Brunckio, fortasse scripsi paulo calidius. In Simonidis quidem loco vir celeberrimus verissime monuit copulam τὲ referendam esse ad vocem sequentem ideoque mutandum ordinem verborum: nam duo illa epitheta sunt unius eiusdemque ὄνον. Sed ubi de rebus agitur diversis, talis copulae positura talesque praepositionum ellipses toties occurrunt, ut qui exemplorum huius idiomatis numerum iniire velit, non minus ineptus sit, quam qui instituat numerare arenas.]

τελευτήν. v. τέρμα.

τέρμα, postremo. 164. [Nam Hoogeveenus ad Viger. p. 145. cum vulgari τέλος comparavit. Addo, item rarum, τελευτήν. Pindarus Nem. XI. 21. καὶ τελευτὰν ἀπάντων γὰρ ἐπισσοόμενος.]

τιθένας, τίθεσθαι. 92.

τίνειν, τίνυσθαι, τίνυσθαι. 29. 248.

τρέπεσθαι ἐπὶ τι, πρὸς τι. 30.

τρίβειν. 33.

τροφή et τροφή confusa. 157.

τροφῆν. De quantitate h. v. 162.

Tyrtaeus. 65.

T.

τύειν, τύειν. 324. 325. 326. υπάγειν. 62.

ὑπερθεν c. genit. 237.

ὑπέρθεο. II. Stephanus Ind. in Thes. P. II. c. 140. C.: „ὑπέρθεον, Quod est supra numen divinum, vel numinis voluntatem.“ nullo huius adiectivi auctore citato. Robertus Constantinus cum aliis Lexicographis, item sine auctore: „ὑπέρθεον, ὑπὲρ τὸ θεῖον, ἢ τὴν τοῦ θεοῦ γνώμην, praeter numinis voluntatem.“ Omnes secuti sunt Hesychium aut Suidam. Sed in Hesychio recte monuit V. D. pro ὑπέρθεον legendum esse ὑπὲρ θεῶν: eodemque modo in Suida corrigendum est. Praeterea in Demonactis versu, qui est Brunckio in Monostichis v. 202., cum pro ὑπέρθεα e Stobaeo editum sit ὑπὲρ θεῶν, facile intelligitur, fidem huius adiectivi admodum dubiam esse. Schneiderus versum edidit tarpiter hiantem: Θνητὸς πεφυκῶς μὴ φρονεῖ ὑπέρθεα. ὑπερτερία. 55.

Φ.

φαίνειν. φανείη, φανήη. 252. 243.
Philemon. v. supra s. v. τέ. φοίνιξ. 4. φοίνιξ an φοίνιξ. 215. sq.

Χ.

χαιτήεις. 152.
χαιτήεις an graecum sit. 152.
χαλεφθείς etc. 13.
χάριν ένεκα posita έν πα-
γαλλήλων. 169. sq.
Chasmodiae osores. 108.
χέρνιψ. 66.
χουσίην, χουσίην. 215.
χωρίζειν. 9.
χωρίς. 9.

Ψ.

ψυδρός. 11. sq.
ψυδρός. 11. sq.

Ω.

ω correptum. 132. 156.
ω et ου per synizesin coalescunt. 50.
ών. 131. 155.

Pag. 20. not. ad v. 218. lin. 2. πόν. leg. πόν.